

Arrest

nr. 98 569 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Ararat. U bent gehuwd met C. H. (...) (O.V. X) met wie u twee kinderen heeft, A. (...) en I. (...).

Op 10/11/1999 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. Op 19/03/2003 heeft het Commissariaat-generaal dienaangaande besloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U diende beroep in bij de Raad van State waar op 15/03/2007 een afstand van geding werd vastgesteld.

Volgens uw verklaringen keerde u op 17/12/2003 naar uw land van herkomst terug. Op 27/07/2011 diende u hier een tweede asielaanvraag in.

U geeft te kennen dat uw man in Armenië een eigen winkel had waartoe hij goederen invoerde vanuit China en Dubai. Omdat uw man goed verdiende werd hij onder druk gezet om een deel van zijn zaak over te dragen aan machtige mensen. Toen uw man in Dubai verbleef, werd u thuis opgezocht door onbekenden. U werd bedreigd. Hierop ontvluchtte u per vliegtuig uw land van herkomst en vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België. Uw man heeft ondertussen zijn zaak overgeplaatst naar Litouwen.

Uw kinderen zijn geboren tijdens uw verblijf in België in het kader van uw eerste asielaanvraag. Omdat u en uw man toen een valse naam opgaven dragen jullie kinderen een andere familienaam, m.n. H. (...) i.p.v. K. (...), hetgeen de echte familienaam van uw man is. Toen u in 2003 terugkeerde naar Armenië konden uw kinderen er geen identiteitsdocumenten bekomen omdat ze op hun Belgische geboorteakte een andere familienaam dragen. Hierdoor kenden ze problemen op school.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw internationaal paspoort, uw huwelijksakte, repatriëringsattesten van uw kinderen, en een kopie van het paspoort van uw man en zijn Litouwse bankkaart.

B. Motivering

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. U verklaart hieromtrent (CGVS p. 2) dat u en uw man toen een valse identiteit aannamen; u gebruikte toen de naam P. (...) i.p.v. P. (...), uw man gebruikte de naam C. H. (...) i.p.v. H. K. (...), en jullie beweerden Azerbeidzjaanse i.p.v. Armeense staatsburgers te zijn. Jullie legden toen ook een vals asielrelaas af, m.n. dat jullie in Azerbeidzjan werden gevisieerd omwille van jullie Armeense origine. Jullie ontvluchtten Armenië in 1999 echter nadat B.H. (...), een bevriende journalist die gevisieerd werd door Armeense politici, was ondergedoken bij jullie thuis. U verklaart (CGVS p. 2) dat jullie deze valse verklaringen aflegden voor de Belgische asielinstanties omdat jullie bang waren voor de Armeense overheidsdiensten, hetgeen echter niet aanvaard kan worden. Het indienen van een asielaanvraag impliceert immers een uiting van vertrouwen in de autoriteiten van het gastland en in de bescherming die deze bieden. Daarenboven geschiedt de behandeling van een asielaanvraag in alle discretie en vertrouwen zodat vrees geen aanvaardbare reden kan zijn om in het onthaalland valse informatie omtrent de identiteit en het vluchtrelaas te geven. Zelfs in uw beroep ingediend bij de Raad van State anno juni 2003 bleef u uw valse identiteit en asielrelaas aanhouden. Een dergelijke houding valt helemaal niet te rijmen met de medewerkingsplicht die kan worden verwacht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Door uw echte identiteit achter te houden wilde u echter opzettelijk de Belgische staat misleiden. Een dergelijke houding houdt dan ook een ernstige negatieve indicatie in met betrekking tot uw algehele oprechtheid.

Hoewel u zich in het kader van uw huidige nieuwe asielaanvraag beroept op ontwikkelingen die op zich geen betrekking hebben op de vluchtmotieven die u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt aangereikt, is de beoordeling van de eerdere asielaanvraag niet zonder belang voor de beoordeling van de nieuwe elementen. Door de eerder vastgestelde misleiding was uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang gekomen. Deze beoordeling wordt niet recht gezet door uw verklaringen bij de nieuwe asielaanvraag.

Wat betreft de door u aangevoerde nieuwe gegevens stel ik immers vast dat uw verklaringen onaannemelijk en onsaamhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Zo stelt u aanvankelijk (CGVS p. 5) dat uw man omwille van zijn goed draaiende winkel onder druk werd gezet door de partner met wie hij samenwerkte. Deze persoon was zijn collega en had een iets hogere positie dan uw man. Bij latere bevraging stelt u (CGVS p. 6) dat deze persoon niet de collega was van uw man maar zijn concurrent, dat hij werkzaam was in dezelfde branche en de enige in die richting wou zijn. Het is reeds onaannemelijk dat u de persoon met wie jullie problemen kenden eerst omschrijft als de partner van uw man en later als diens concurrent. Meer nog, u kan zelfs niet de naam geven van deze persoon met wie jullie problemen kenden. Gelet op uw bewering dat deze persoon de partner / concurrent van uw man was die hem sinds anderhalf jaar viseerde (CGVS p. 6), mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Uw bewering dat u dit nooit heeft gevraagd aan uw man is onaannemelijk gelet op het feit dat deze persoon de bron is van al jullie problemen. Gevraagd wat u bedoelt met de vermelding dat deze persoon een iets hogere positie had, stelt u dat hij bij de overheidsdiensten werkte maar u kan dit niet verder duiden (CGVS p. 5-6). Bij de DVZ stelde u dat de zaken van uw man goed gingen en dat sommige regeringsleden hier niet goed tegen konden. Gevraagd wat u hiermee bedoelde kan u dit wederom niet verder duiden ('ik ken ze niet', 'is concurrentie van m'n man'). U eindigt met de melding dat ze hoge posities hadden bij de regering

maar kan hier geen namen noch functies op kleven, hetgeen gelet op het belang van de machtsverhoudingen in uw relaas onaannemelijk is.

U verklaart ook (CGVS p. 5-6) dat de belagers van uw man goederen met valse documenten in zijn winkel legden om zo problemen te veroorzaken tijdens een eventuele controle. U verklaart (CGVS p. 5) dat hierdoor een rechtszaak tegen uw man was opgestart. Bij verdere bevraging stelt u (CGVS p. 6) dat er omwille van deze elementen nog geen rechtszaak tegen uw man was opgestart. Uiteindelijk stelt u (CGVS p. 7) niet te weten of er een rechtszaak tegen uw man is opgestart. Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft uw kinderen verklaart u (CGVS p. 9) dat ze volgens de Belgische geboorteaktes een andere familienaam dragen dan die van hun ouders en u daardoor geen identiteitsdocumenten voor hen kon krijgen in Armenië waardoor uw kinderen problemen kenden op school. Met name verklaart u dat u hierdoor uw kinderen niet kon inschrijven op school. Met de hulp van een kennis die schooldirecteur is kon u ze voorlopig wel inschrijven. Op schooluitstapjes konden uw kinderen echter niet mee. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze door u aangehaalde problemen van die aard zijn dat ze de fysieke integriteit of vrijheid van uw kinderen in gevaar zouden brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat ze in Armenië het risico liepen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Maar meer nog, wat betreft uw vlucht naar België legt u aangaande de reis van uw kinderen onaannemelijke verklaringen af. Zo verklaart u (CGVS p. 3-4) dat u op 04/07/2011 met uw twee kinderen het vliegtuig van Erevan nam naar Frankrijk van waar u dezelfde dag nog in een wagen naar België kwam. U stelt niet te weten hoe uw kinderen de douanecontroles op de luchthavens passeerden. U weet niet en denkt louter dat de passeur valse documenten voor hen had aangemaakt maar u weet niet met welk paspoort ze reisden. U weet niet welke nationaliteit ze volgens deze documenten hadden noch of ze voorzien waren van een visum. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat kinderen die vanuit Armenië naar het buitenland reizen in het bezit dienen te zijn van een eigen paspoort. Uit deze informatie blijkt ook dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over de reisdocumenten van uw kinderen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat werd gebruikt voor uw kinderen om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe uw kinderen de grenscontroles passeerden en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt / die voor hen was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de Armeense paspoorten van uw kinderen bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang. Bij de DVZ (DVZ verklaring pt. 37) had u eerder te kennen gegeven dat u op 04/07/2011 het vliegtuig nam naar Frankrijk waar u nog 20 dagen bij een kennis genaamd A. (...) verbleef waarna u op 24-25/07/2011 met de trein naar België reisde. Bij confrontatie herhaalt u louter uw verklaringen afgelegd voor het CGVS (CGVS p. 4), waardoor deze tegenstrijdigheid enkel wordt bevestigd. De vaststelling dat u nu volgens uw verklaringen op 04/07/2011 in België aankwam en pas op 27/07/2011 er uw asielaanvraag indiende, ondermijnt verder de ernst van uw beweerde vrees.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (uw internationaal paspoort, uw huwelijksakte, repatriëringsattesten van uw kinderen, en een kopie van het paspoort van uw man en zijn Litouwse bankkaart) bevatten gegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op de

schending van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de door verwerende partij vastgestelde incoherentie tussen de aanvankelijke verklaring van verzoekende partij waar deze stelt dat haar echtgenoot onder druk werd gezet door de partner met wie hij samenwerkte en de daarop volgende verklaring waarin door haar wordt gesteld dat haar echtgenoot onder druk werd gezet door zijn concurrent, stelt verzoekende partij dat zij al altijd heeft willen stellen dat de problemen veroorzaakt werden door de concurrent van haar echtgenoot. Verzoekende partij meent dat het woord “collega” foutief geïnterpreteerd werd tijdens het gehoor in de zin van “samenwerkend in dezelfde firma” in plaats van “iemand die dezelfde zaken doet”. Dit blijkt zeer duidelijk uit het verloop van het gehoor van verzoekende partij.

2.2.3.2. Bovenstaand argument van verzoekende partij kan de Raad niet overtuigen. De Raad wijst erop dat verzoekende partij immers aanvankelijk het volgende verklaart omtrent de band tussen desbetreffende persoon en haar echtgenoot: “(...) *hij had een partner met wie hij samenwerkte die banden had met collega's in china en dubai*” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 31/10/2012, p. 5). De Raad ziet niet in hoe enerzijds de verklaring waar verzoekende partij uitdrukkelijk stelt dat haar echtgenoot samenwerkte met deze persoon en dat deze persoon een “partner” was van haar echtgenoot verenigbaar is met de verklaring dat de persoon een concurrent zou zijn van haar echtgenoot (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 31/10/2012, p. 6). Bovendien blijkt uit de geciteerde zin duidelijk dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen een partner en een collega, waardoor partner niet als een foutieve interpretatie van collega kan worden aangenomen. Het argument van verzoekende partij is dan ook niet van aard de vaststelling dat verzoekende partij eerst de persoon met wie zij en haar echtgenoot problemen kenden beschrijft als zijnde een “partner” waarmee werd samengewerkt en nadien als zijnde een “concurrent”, te weerleggen. Desbetreffende motivering blijft aldus onverminderd overeind.

2.2.4.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij de naam niet kent van de persoon met wie zij en haar echtgenoot problemen kenden, terwijl deze persoon haar echtgenoot sinds anderhalf jaar viseerde, haalt verzoekende partij aan dat dergelijke vaststelling absoluut niet eigenaardig is, aangezien zij niet in de zaak van haar echtgenoot werkt. Verzoekende partij hield zich niet bezig met de zaak of met de administratie van de zaak. Zij deed het huishouden en werd nooit gedetailleerd geïnformeerd door haar echtgenoot over diens bedrijf. De onwetendheid hierover in hoofde van verzoekende partij is inherent aan de familiale structuur in een land als Armenië, waar de man werkt en de vrouw het huishouden doet.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Het betoog van verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht de naam te kennen van de persoon waardoor haar echtgenoot onder druk werd gezet, kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers is deze persoon, zoals gesteld in de bestreden beslissing, de bron van de problemen van verzoekende partij en haar echtgenoot. Bovendien kende haar echtgenoot reeds anderhalf jaar problemen met deze persoon (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 31/10/2012, p. 6). De Raad sluit zich aan bij de stelling van verwerende partij dat hierdoor van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van dergelijke basisinformatie – meer bepaald de naam – betreffende deze persoon. Dat verzoekende partij zich niet bezig hield met de zaak of met de administratie van de zaak, vormt geenszins een verschoningsgrond voor het feit dat verzoekende partij dermate onwetend is over een cruciaal persoon in het asielrelaas. Deze onwetendheid in hoofde van verzoekende partij is des te treffender gezien het feit dat de problemen tussen haar echtgenoot en diens partner reeds anderhalf jaar duurden. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij nooit op de hoogte zou zijn gebracht van de naam van de persoon die haar echtgenoot gedurende heel deze periode onder druk zette en die tevens de oorzaak was van de problemen die haar dwongen haar land van herkomst te verlaten.

2.2.5.1. De incoherente verklaringen aangaande het opstarten van een rechtszaak tegen haar echtgenoot worden door verzoekende partij in haar verzoekschrift eveneens verklaard door het feit dat zij enkel het huishouden deed en nooit gedetailleerd werd geïnformeerd door haar echtgenoot over zijn bedrijf, hetgeen bovendien inherent is aan de familiale structuur in een land als Armenië waar de man werkt en de vrouw het huishouden doet.

2.2.5.2. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe voormeld verweer van verzoekende partij enige weerlegging kan uitmaken van de vaststelling dat zij verschillende verklaringen aflegt omtrent het opstarten van een rechtszaak tegen haar echtgenoot. Door verzoekende partij werd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal van 31 oktober 2012 uitdrukkelijk het volgende gesteld: “(...) *legden zelfs goederen met valse doc, drdr rechtszaak gestart en drdr de bussiness in 2 moeten delen*” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 31/10/2012, p. 5). Daar waar verzoekende partij tijdens het gehoor dus aanvankelijk ondubbelzinnig stelt dat er een rechtszaak is gestart, verklaart ze later nochtans het tegendeel: “*U sprak van een rechtszaak meer info? Is niet gestart, man in dubai, ze verplichten m'n man alles te verdelen in 2, hij moest zaak laten of in 2 delen*” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 31/10/2012, p. 6). Wanneer verzoekende partij nog een laatste keer wordt gevraagd meer informatie te verlenen omtrent de rechtszaak, stelt zij het volgende: “*Wtn of er een begonnen is of niet, ze begonnen met valse beschuldigingen, ik wou kids beschermen en drom het land verlaten, ik weet daar niet meer over*” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 31/10/2012, p. 7). Het argument dat verzoekende partij nooit gedetailleerd werd geïnformeerd door haar echtgenoot over zijn bedrijf vergoelijkt geenszins dergelijke tegenstrijdige verklaringen. Bovendien betreft het een *post factum* verklaring aangezien verzoekende partij, toen haar de vraag werd gesteld omtrent de rechtszaak, geen enkele blijk heeft gegeven dat haar echtgenoot haar hierover niet zou hebben geïnformeerd. De Raad oordeelt dat verwerende partij terecht stelt dat dergelijke incoherente verklaringen de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen.

2.2.6. Ten slotte stelt de Raad vast dat de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij onaannemelijke en bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de reisweg, een doorslaggevend motief betreft dat door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor dit als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en inconsistenties betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT